

Οδυνηρές σχέσεις

Μια μάνα ετοιμάζεται να στρώσει κυριακάτικο τραπέζι με την κόρη της, αλλά ο θάνατος θα καλύψει κάθε χαρά και προσδοκία, σ' ένα δραματικό παιχνίδι με την αλήθεια και το ψέμα. Θ. Γρηγοριάδης, «Δεύτερη γέννα»

Μια μεσόκοπη γυναίκα κατεβαίνει από την Καβάλα στην Αθήνα προκειμένου να συγγυρίσει το μικρό διαμέρισμα της κόρης της στην περιοχή της Ακρόπολης και να ετοιμάσει το κυριακάτικο γεύμα στο οποίο θα δεξιωθούν καλούς φίλους.

Τα πάντα στο καινούριο πεζογράφημα του Θεόδωρου Γρηγοριάδη, που κυκλοφορεί με τίτλο «Δεύτερη γέννα», από τις εκδόσεις Πατάκη, ξεκινούν μέσα σε ένα σχεδόν ειδυλλιακό κλίμα: μια μητέρα που φροντίζει το καθημερινό νοικοκυριό του παιδιού της, σκέφτεται τις σπουδές του και αναλογίζεται με φιλοσοφική εγκαρτέρηση την έντονα ερωτική σχέση με τον άντρα της μέχρι να το γέννησει.

Το ειδύλλιο, παρ' όλα αυτά, θα αρχίσει βαθμιαία να χαλαίει, μέχρι που θα αποδειχτεί μια κακοφτιαγμένη (στα όρια της διαστροφής ή της παράνοιας) κουρτίνα: μια κουρτίνα για την αποσιώπηση μιας οδυνηρής πραγματικότητας, που ταυτίζεται με έναν παντελώς απρόσμενο και βίαιο θάνατο.

Τακτοποιώντας τον αναστατωμένο χώρο στο σπίτι της κόρης της, η Ελένη θα πιάσει από ένα σημείο και πέρα να βυθίζεται όλο και συχνότερα στις μνημονικές της εικόνες, που θα αποκαλύψουν, αντίθετα απ' ό,τι μας επιτρέπεται να καταλάβουμε στις πρώτες στιγμές της δράσης, μια στραβή και μαρκαρισμένη ζωή στη Βόρεια Ελλάδα, όπου ο πατέρας θα εγκαταλείψει μάνα και κόρη, πετυχαίνοντας να μετατεθεί ως λιμενικός στο Καστελόριζο, η μάνα θα

τον σιχαθεί ψυχικά και σωματικά, η γιαγιά θα ανεβάσει το δικό της μπαϊράκι και η κόρη θα αναζητήσει στην Αθήνα τις προκλήσεις της νυχτερινής ζωής. Ο απόλυτος αφανισμός θα είναι η τελική συνέπεια για όλους.

Ο Γρηγοριάδης κατορθώνει να στήσει μέσα στις σελίδες ενός εξαιρετικά σύντομου και λιτού αφηγή-

ματος (κάτι ανάμεσα σε θεατρικό μονόλογο και αποσπασματική νουβέλα) ένα δραματικό οικογενειακό αδιέξοδο στο οποίο υπάρχουν μόνο φταίχτες: φταίχτες για το μοιραίο παιχνίδι ανεμελιάς και αβουλίας που θα τσακίσει τον βίο τους, αναθέτοντας στη βιασύνη και τον εγωισμό πρωταγωνιστικό ρόλο.

Η τριήμερη πορεία της Ρένας προς την αποκάλυψη της αλήθειας (από την ευτυχία και την έστω κάπως ανήσυχη μακαριότητα σ' ένα τοπίο υπαρξιακής αναρρόφησης) είναι προσεκτικά και πειστικά σκηνοθετημένη (οι ενδείξεις για τη μεταστροφή παρέχονται από πολύ νωρίς, αλλά μετατρέπονται μόνο στο τέλος σε αποδείξεις), ενώ ωραία σκιτσάρονται και οι

χαρακτήρες που δεν παίρνουν ποτέ ενεργό μέρος στο παροντικό επίπεδο της πλοκής.

Από τα πρόσωπα τα οποία εμφανίζονται επί σκηνής (πάλι μια μάνα και μια κόρη), η Πόλυ δείχνει μάλλον στερεότυπη και προσχηματική, αλλά η Μαρίλη αποτελεί ένα δεξιοτεχνικά πλασμένο εύρημα, που μετατρέπει το κλίμα δυσφορίας, δυσανεξίας και απόγνωσης της «Δεύτερης γέννας» σε αληθινή τρέλα. Μια πολύ σοβαρή προσπάθεια.

